

אבות פרק א

שמעיה ואבטליון קבלו מהם שמעיה אומר אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות ואל תתודע לרשות:

ברכות (סג.)

דרש בר קפרא: זלת - קבוץ קנה מינה, באתר דלית גבר - תמן הוי גבר. אמר אביי, שמע מינה: באתר דאית גבר - תמן לא תהוי גבר. פשיטא! - לא נצרכה אלא בששניהם שוין.

אבות פרק ב

(ה) הוא היה אומר, אין בור ירא חטא, ולא עם הארץ חסיד, ולא הבישן למד, ולא הקפדן מלמד, ולא כל המרבה בסחורה מחכים. ובמקום שאין אנשים, השתדל להיות איש:

ברכות (לד.)

תנו רבנן: העובר לפני התיבה - צריך לסרב, ואם אינו מסרב - דומה לתבשיל שאין בו מלח, ואם מסרב יותר מדאי - דומה לתבשיל שהקדיחתו מלח. כיצד הוא עושה - פעם ראשונה יסרב, שניה מהבהב, שלישית - פושט את רגליו ויורד. תנו רבנן: שלשה רובן קשה ומיעוטן יפה, ואלו הן: שאור, ומלח, וסרבנות.

יומא (עא:)

תנו רבנן: מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש, והווי אזלי כולי עלמא בתריה. כיון דחזיונהו לשמעיה ואבטליון - שבקוהו לדידיה ואזלי בתר שמעיה ואבטליון. לסוף אתו שמעיה ואבטליון לאיפטורי מיניה דכהן גדול אמר להן: ייתון בני עממין לשלם! - אמרו ליה: ייתון בני עממין לשלם - דעבדין עובדא דאהרן, ולא ייתי בר אהרן לשלם - דלא עביד עובדא דאהרן.

הוריות (יג.)

מתני'. כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתין, ונתין לגר, וגר לעבד משוחרר. אימתי? בזמן שכולם שוים, אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ - ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ.

הקדמה ליד החזקה לרמב"ם

שמעיה ואבטליון גרי הצדיק/הצדק/ ובית דינם קבלו מיהודה ושמעון ובית דינם. הלל ושמיאי ובית דינם קבלו משמעיה ואבטליון ובית דינם.

הלכות מלכים פרק א הלכה ד

אין מעמידין מלך מקהל גרים אפילו אחר כמה דורות עד שתהיה אמו מישראל, שנאמר לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא, ולא למלכות בלבד אלא לכל שררות שבישראל, לא שר צבא לא שר חמשים או שר עשרה, אפילו ממונה על אמת המים שמחלק ממנה לשדות, ואין צריך לומר דין או נשיא שלא יהא אלא מישראל, שנאמר מקרב אחיך תשים עליך מלך כל משימות שאתה משים לא יהו אלא מקרב אחיך.

ר' עובדיה מברטנורא מסכת אבות פרק א

יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים - כל התנאים הנזכרים בפרק זה זוג פלוני ופלוני קבלו מפלוני ופלוני, הראשון מהם נשיא והשני אב בית דין:

בית יוסף חושן משפט (סימן ז)

ד אשה פסולה לדון ודבורה לא היתה דנה וכו'. בסוף פרק קמא דבבא קמא (טו.) כתבו התוספות (ד"ה אשר) אשה פסולה לדון דתנן בפרק בא סימן (נדה מט:): כל הכשר לדון כשר להעיד ואשה פסולה להעיד כדאמרינן בהחובל (ב"ק פח.) ובפרק שבועת העדות (שבועות ל.) ומדכתיב (שופטים ד ד) והיא שפטה את ישראל בדבורה אין להביא ראיה דאשה כשרה לדון דשמא היו מקבלים אותה עליהם משום שכינה. ובפרק החולץ (יבמות מה: ד"ה מי) כתבו אשה אינה ראויה לדון כדתנן כל הכשר לדון כשר להעיד ובהדיא איתא בירושלמי דיומא (פ"ו ה"א) מעתה שאין אשה מעידה אינה דנה ודבורה לא היתה דנה אלא מלמדת להם שידונו אי נמי על פי הדבור שאני וכיוצא בזה כתבו בסוף פ"ג דשבועות (כט: ד"ה שבועת):

תוספות בבא קמא (טו.)

אשר תשים לפנייהם השוה הכתוב אשה לאיש - תימה הא לפנייהם לא איירי אלא בכשרים לדון דכן דרשינן בפרק בתרא דגיטין (דף פח: ושם) לפנייהם ולא לפני הדיוטות ואשה פסולה לדון דתנן בפרק בא סימן (נדה דף מט: ושם) כל הכשר לדון כשר להעיד ואשה פסולה להעיד כדאמרינן בהחובל (לקמן דף פח.) ובפרק שבועת העדות (שבועות דף ל.) וי"ל דהיא דפרק בא סימן (נדה ד' מט:): באיש איירי כלומר כל איש הכשר לדון כשר להעיד ומדכתיב (שופטים ד) והיא שפטה את ישראל בדבורה אין להביא ראיה דאשה כשירה לדון דשמא היו מקבלין אותה עליהם משום שכינה ...

משנה מסכת עדויות פרק ה

[ז] בשעת מיתתו אמר לבנו בני חזור בכך בארבעה דברים שהייתי אומר אמר לו ולמה לא חזרת בכך אמר לו אני שמעתי מפי המרובים והם שמעו מפי המרובים אני עמדתי בשמועתי והם עמדו בשמועתן אבל אתה שמעת מפי היחיד ומפי המרובין מוטב להניח דברי היחיד ולאחוז בדברי המרובין אמר לו אבא פקוד עלי לחבירך אמר לו איני מפקיד אמר לו שמא עילה מצאת בי אמר ליה לאו מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך:

רות פרק ג

(יא) ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את:

בראשית פרק כד

(כב) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פָּלוּ הַגְּמְלִים לְשָׂתוֹת וַיִּקַּח הָאִישׁ נָזֶם זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ וּשְׁנֵי צְמִידִים עַל יְדָיָהּ עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם: (כג) וַיֹּאמֶר בֵּת מִי אַתָּה הַגִּידִי נָא לִי הֵישׁ בֵּית אָבִיךָ מָקוֹם לָנוּ לָלֶיֶן: